

การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน กับพฤติกรรมการโจรกรรมรถจักรยานยนต์ ศึกษาเชิงทฤษฎีอาชญาวิทยา

วันกนิษฐ์ เอี่ยมกระสินธุ์¹

ดร.เชษฐ รัชดาพรรณนาคกุล²

ดร.ชาญกนิษฐ์ กฤตยา สุริยะมณี³

ดร.สิทธิพัฒน์ เจริญยศ⁴

ทุกวันนี้เรามักจะเห็นการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนจากหน้าหนังสือพิมพ์ โจรทักัน หรืออินเทอร์เน็ตบ่อยครั้ง ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มนักเรียนนอกที่มีพฤติกรรม ก้าวร้าวใช้ความรุนแรง ทำร้ายร่างกายไปจนถึงการฆาตกรรม มีความผิดที่ค่อนข้างที่เกินขอบเขต ขาดสติรู้ผิดรู้ถูก เด็กและเยาวชนที่ใช้สารเสพติดก็มีเพิ่มมากขึ้น มีการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศตั้งแต่อายุน้อย และโดยเฉพาะการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ที่อาจจะดูเหมือนว่าไม่ได้ร้ายแรงเท่าทำร้ายร่างกาย แต่ก็เป็น บ่อเกิดอาชญากรรมในรูปแบบอื่นตามมา ที่เริ่มแต่การลักเล็กขโมยน้อย จนไปถึงร่วมกันกระทำความผิดที่เป็นขบวนการ ที่ได้รับความร่วมมือจากผู้ใหญ่มาก การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินนี้มีสถิติเพิ่มสูงขึ้นในทุกปี และเป็นอันดับต้นๆ ของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน เพราะพฤติกรรมเหล่านี้อาจเริ่มได้ตั้งแต่วัยเด็ก มีการเพาะบ่มพฤติกรรมโดยไม่รู้ตัว ขาดการชี้แนะหรือการอบรมสั่งสอนที่ดี จนอาจจะทำให้ยากแก่การแก้ไขต่อไปในอนาคตได้

¹ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์, อาจารย์ประจำสาขาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์, อาจารย์ประจำสาขาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

⁴ พันตำรวจตรี, สารวัตร ฝ่ายอำนวยการ, สำนักงานนายตำรวจราชสำนักประจำ, สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากปัญหาทางด้านเศรษฐกิจที่ตกต่ำ แต่กลับกลายเป็นความเจริญทางเทคโนโลยีสวนทางกันอยู่ พฤติกรรมของเด็กและเยาวชนที่ต้องเปลี่ยนไปเพื่อให้ทันต่อกระแสของการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ การอยากมีอยากได้ในกลุ่มของเด็กและเยาวชนอาจมีการแสดงออกของกระแสทั้งในแง่บวกและในแง่ลบ หากเด็กและเยาวชนขาดการแนะนำที่ดีแล้ว เมื่อต้องการสิ่งใดก็มักจะเลือกหนทางที่ผิด การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่จึงมักเกิดจากความหลงผิด รู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือขาดความยับยั้งชั่งใจ เพราะถือว่าเด็กและเยาวชนเป็นผู้อ่อนเยาว์ในด้านวุฒิภาวะทางความคิด สติปัญญา อารมณ์ การศึกษา อบรมและวัยวุฒิ เด็กหรือเยาวชนจึงกระทำความผิดได้ง่ายด้วยสาเหตุต่างๆ กัน จึงอาจทำให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนออกไปจากสังคมและมีพฤติกรรมของการเป็นอาชญากรเพิ่มมากขึ้น

เมื่อดูสถิติการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในปัจจุบัน ตั้งแต่ปี 2545-2551 ประเทศไทยมีเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดและถูกส่งเข้าไปในสถานพินิจเกือบถึง 5 หมื่นคน โดยความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินเป็นความผิดที่เด็กและเยาวชนถูกจับกุมสูงสุด และเมื่อดูตามลักษณะความผิดมักจะกระทำความผิดในเรื่องของการลักทรัพย์มากที่สุด ซึ่งรวมถึงการโจรกรรมรถจักรยานยนต์ด้วยการกระทำความผิดเหล่านี้มีแนวโน้มที่เพิ่มสูงขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับในแต่ละปีที่ผ่านมา จากสถิติของศูนย์ปราบปรามการโจรกรรมรถยนต์ รถจักรยานยนต์ (ศปจร.ตร.) พบว่ามีการโจรกรรมรถจักรยานยนต์ในแต่ละปีเฉลี่ยปีละ 5,000 คัน ประกอบกับการจับกุมเด็กและเยาวชนในความผิดนี้เป็นจำนวนมาก และส่วนมากเป็นการกระทำความผิดด้วยกัน ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป และดูเหมือนว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในเรื่องลักทรัพย์อื่นนั้น

มักจะมีบางส่วนที่มีส่วนเกี่ยวข้องถึงเรื่องการโจรกรรมรถจักรยานยนต์ด้วยถึงแม้จะไม่ได้ถูกจับกุมด้วยข้อหาดังกล่าว

โดยเฉพาะรถจักรยานยนต์ด้วยแล้ว ถ้ากล่าวถึงในแง่วิธีการมักจะมีรูปแบบแน่นอน หากจังหวะและโอกาสที่เหมาะสมก็สามารถลงมือกระทำผิดได้ง่าย ประกอบกับการเรียนรู้เทคนิค วิธีการมีผู้ร่วมกระทำผิด รวมถึงสังคมไทยเป็นสังคมที่นิยมใช้รถจักรยานยนต์เป็นจำนวนมาก จึงทำให้มีแรงจูงใจและโอกาสในการกระทำผิดสูงกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับฐานความผิดอื่น และมีหลายคดีที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินเพื่อนำไปสู่การกระทำผิดอื่นๆ อีกตามมา เพราะถ้าเด็กและเยาวชนรู้ถึงการรับซื้อ ขาย สิ่งผิดกฎหมายด้วยแล้ว ก็มักจะใช้วิธีการโจรกรรมทรัพย์สินที่มีค่าแล้วนำไปเปลี่ยนเป็นเงิน หรือสิ่งผิดกฎหมายต่างๆ เช่น โจรกรรมรถจักรยานยนต์แล้วนำไปแลกเปลี่ยนกับยาเสพติด หรือนำไปเปลี่ยนเป็นเงินเพื่อนำเงินไปซื้อยาเสพติด นำรถที่โจรกรรมได้ไปแข่งขันกันบนถนนสาธารณะ เป็นต้น

และเมื่อพิจารณาจากสาเหตุปัจจัยที่มีส่วนผลักดันให้เกิดการกระทำความผิด อาจมีหลายสาเหตุประกอบกัน และแต่ละปัจจัยต่างมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันจนบางครั้งไม่อาจแยกขาดจากกันได้โดยง่าย บ่อยครั้งมักพบว่าปัจจัยหนึ่งอาจนำไปสู่อีกสาเหตุปัจจัยหนึ่งที่ช่วยผลักดันซึ่งกันและกันหรือกระตุ้นให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดมากขึ้นด้วย ปัจจัยด้านการคบเพื่อนเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดสูงสุด เพราะการที่เข้าไปคบหาหรือมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนที่เป็นผู้กระทำความผิดหรือมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน เด็กและเยาวชนก็มักจะถูกชักจูงและเลียนแบบพฤติกรรมอาชญากรรมและลงมือกระทำความผิดนั้นขึ้นได้

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิจัยตามหลักของทฤษฎีอาชญาวิทยาในเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อ

การโจรกรรมรถจักรยานยนต์ของเด็กและเยาวชน: ศึกษาเชิงทฤษฎีการเรียนรู้และการคบหาสมาคมที่แตกต่าง พบว่า ปัจจัยด้านการเรียนรู้การกระทำความผิด (Social Learning) ในเรื่องของตัวแบบการเรียนรู้ (Modeling) การสนับสนุนที่แตกต่าง (Reinforcement) และการเลียนแบบ (Imitation) และปัจจัยด้านการคบหาสมาคมที่แตกต่าง (Differential Association) ในเรื่องของจำนวนเพื่อนที่คบหาสมาคม ความถี่ในการคบหานั้น ระยะเวลาในการคบหา มีอิทธิพลต่อการโจรกรรมรถจักรยานยนต์ของเด็กและเยาวชน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัจจัยทางด้านทฤษฎีทางอาชญาวิทยาสามารถอธิบายการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนได้ เพราะในการที่ใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาอธิบายพฤติกรรมอาชญากรรมก็เพื่อต้องการที่จะทราบว่าอาชญากรรมหรือการกระทำความผิดนั้นเกิดมาจากสาเหตุใดและทำไมถึงได้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งนำเสนอพฤติกรรมการดำเนินชีวิตที่เปลี่ยนจากบุคคลซึ่งยึดถือในสังคมกลายมาเป็นอาชญากรและมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน เรียนรู้พฤติกรรมผ่านทั้งแรงสนับสนุนและการลงโทษ (Reinforcement) โดยพื้นฐานทฤษฎีให้ความสำคัญถึงตัวแบบของการเรียนรู้ (Modeling), การมีปฏิสัมพันธ์ และสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดการเลียนแบบ (Imitation)

และทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง เป็นหนึ่งในทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ที่อธิบายสาเหตุการกระทำความผิดในเรื่องของพฤติกรรม การเรียนรู้และการคบหาสมาคมกับบุคคลที่กระทำความผิด ซึ่งในกระบวนการเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรมนั้นเกิดจากบุคคลใกล้ชิด โดยการติดต่อสื่อสารกันไม่ว่าจะเป็นทางวาจาหรือลักษณะท่าทาง ตัวแปรที่สำคัญคือ “การคบหา

สมาคมกับเพื่อนที่เป็นอาชญากร” ในเรื่องของจำนวนเพื่อนที่คบหาสมาคม ความถี่ และระยะเวลา โดยให้เหตุผลว่า ความผูกพันกับเพื่อนจะสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับการเรียนรู้ และเป็นการส่งเสริม และสนับสนุน ทั้งในด้านความประพฤติ และความเห็นด้วยในพฤติกรรมดังกล่าวแล้ว ถ้าหากบุคคลได้มีการเรียนรู้ถึงการยอมรับความเห็นด้วยกับพฤติกรรมละเมิดกฎหมาย หรือมีทัศนคติที่เห็นด้วยกับการกระทำความผิดในลักษณะที่บ่อยครั้ง เป็นเวลาค่อนข้างนานในระยะตอนต้นของช่วงชีวิตและมีต้นกำเนิดมาจากบุคคลที่มีความสำคัญ หรือมีชื่อเสียงแล้ว บุคคลก็มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมละเมิดกฎหมายมากขึ้น

จากการศึกษาวิจัย ในเรื่องของสัมพันธภาพภายในครอบครัว พบว่า การอบรมเลี้ยงดูภายในครอบครัวของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในเรื่องของการโจรกรรมรถจักรยานยนต์นั้น ครอบครัวขาดความเข้มงวดในการอบรมเลี้ยงดูในลักษณะให้ใช้ชีวิตแบบตามสบาย จึงอาจชี้ให้เห็นว่า การที่ครอบครัวไม่ได้ให้ความสำคัญในเรื่องของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนเลี้ยงดูแบบรักและสนับสนุนโดยไม่ได้ให้ความสนใจอย่างเพียงพอในเรื่องของพฤติกรรม ไม่ว่าลูกจะทำอะไรก็ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของลูกเป็นหลัก จึงอาจทำให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้ แต่กลับกันเพราะครอบครัวอาจขาดความเข้มงวดในการอบรมเลี้ยงดูที่พอสมควร เด็กและเยาวชนจึงขาดความกลัวที่จะถูกลงโทษหากกระทำความผิด ซึ่งบางครั้งหากครอบครัวพบว่าเด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปในทางที่ผิด ควรใช้ความเข้มงวดและมีการวางหลักเกณฑ์ในการลงโทษหากกระทำความผิด เพื่อที่จะดึงให้เด็กและเยาวชนกลับสู่พฤติกรรมปกติ

จนไม่กลายเป็นพฤติกรรมอาชญากรรมได้ในที่สุด ซึ่งครอบครัวนั้นเป็นปัจจัยที่ผลักดันในการกระทำผิดครั้งแรกของเด็กและเยาวชน ดังนั้นครอบครัวจึงเป็นหลักฐานหรือเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลมากในการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ถ้าขาดความพอดีในการอบรมเลี้ยงดูแล้ว จะมีส่วนทำให้เด็กกระทำผิดได้

จากผลการศึกษาพบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในเรื่องการโจรกรรมรถจักรยานยนต์ ส่วนใหญ่มีอายุปัจจุบันอยู่ระหว่าง 17-19 ปี คิดเป็นร้อยละ 74.4 โดยมีอายุเฉลี่ยประมาณ 17 ปี และมีอายุต่ำสุด 12 ปี และสูงสุด 22 ปี สาเหตุปัจจัยในการกระทำส่วนใหญ่เกิดจากการอยากได้ในทรัพย์สิน เกิดจากความคึกคะนอง อยากรู้ อยากลอง ในภาวะของวัยรุ่น โดยมีเพื่อนชักจูงหรือเป็นผู้สนับสนุนให้กระทำความผิด และได้รับการเรียนรู้วิธีการหรือเทคนิคมาจากบุคคลอื่นในเรื่องของการโจรกรรมรถจักรยานยนต์ รวมทั้งมีโอกาสเอื้ออำนวยในการกระทำความผิด จึงตัดสินใจลงมือกระทำความผิด เพื่อนเป็นบุคคลที่มักจะเข้าไปคลุกคลี และพบเห็นการกระทำความผิดบ่อยที่สุด ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนสนิท หรือเพื่อนคนอื่น ๆ โดยเฉพาะเพื่อนที่ชอบกระทำความผิด มีพฤติกรรมลักขโมย ไม่ว่าจะเป็นของเล็กน้อยๆ ของมีค่ามีราคา รวมทั้งรถจักรยานยนต์ มีการรวมกลุ่มจัดตั้งเป็นกลุ่มหรือเป็นแก๊งค์ โดยจะมีระยะเวลาในการคบหาเป็นเวลานาน คบเพื่อนจำนวนมากๆ ซึ่งไม่ได้ให้ความสำคัญของความสนิทสนมมาก ขอร่วมตัวกันให้ได้จำนวนมากๆ ไว้ก็พอ ซึ่งเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่คิดว่าสิ่งที่จะกระทำลงไปนั้น จะได้รับความรู้สึกตื่นเต้นและคิดว่าคงจะไม่ถูกจับกุมเลยอยากรู้ อยากลอง เพื่อหวังจะได้รับความสุขกับสิ่งที่ได้จากการกระทำนั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นรถจักรยานยนต์ หรือเงิน รวมทั้งคาดหวังว่าจะได้รับการยอมรับมากขึ้น และได้รับ

คำชมเชยหรือยกย่องจากเพื่อนหรือบุคคลอื่น โดยปกติมักจะยอมรับหรือรับได้กับการกระทำ ความผิดของคนอื่น และคิดว่าตนเองกับเพื่อนมักจะมีพฤติกรรมที่คล้ายๆ กัน และมักจะคิดว่าเพื่อนก็เป็นแบบอย่างให้ได้ และไม่ว่าเพื่อนจะทำอะไร ตนเองก็สามารถกระทำทุกอย่างได้แบบเพื่อน จึงมักเกิดการเลียนแบบพฤติกรรมกันขึ้นมา ส่วนใหญ่เคยกระทำความผิดประเภทนี้ประมาณ 5-10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 46.8 จึงทำให้ทราบว่า เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมในเรื่องของการโจรกรรมรถจักรยานยนต์ค่อนข้างสูง รวมทั้งเด็กและเยาวชนก็เคยมีพฤติกรรมกระทำความผิดกฎหมายในเรื่องอื่นๆ ด้วย ไม่ว่าจะเป็นการลักเล็กขโมยน้อย คิดเป็นร้อยละ 50.7 การข่มขู่ เอาทรัพย์สินจากบุคคลอื่น คิดเป็นร้อยละ 33.5 เข้าร่วมการต่อสู้ระหว่างกลุ่มหรือแก๊งค์ คิดเป็นร้อยละ 70.4

นอกจากนี้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ยังศึกษาถึงรูปแบบวิธีการในการโจรกรรมรถจักรยานยนต์ของเด็กและเยาวชน จากการศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่มักจะร่วมกระทำความผิดกับเพื่อน มีขั้นตอนในการวางแผน กำหนดหน้าที่ ก่อนจะกระทำการโจรกรรมต้องมาสำรวจสถานที่ก่อน โดยจะหาทางหลบหนีไว้ทุกครั้ง มีคนดูต้นทาง และจะกระทำก็ต่อเมื่อมีโอกาสเอื้ออำนวยเท่านั้น ซึ่งจะหลีกเลี่ยงการใช้อาวุธในการลงมือ และหลบหนี หลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับผู้เสียหาย หรือเจ้าของทรัพย์สิน ซึ่งอุปกรณ์ที่ใช้ในการลงมือ มักจะเป็นอุปกรณ์เครื่องมือช่าง ไขควง กุญแจผี หรือเหล็กแหลม รวมทั้งบางรายใช้การระเบิดขนาดเล็กเพื่อทำลายรูกุญแจ การยกขึ้นรถกระบะเพื่อแยกชิ้นส่วนขาย เพราะโดยส่วนใหญ่มักจะโจรกรรมรถจักรยานยนต์มาเพื่อนำไปขาย เปลี่ยนเป็นเงิน มากกว่านำรถที่โจรกรรมมาใช้ส่วนตัว

ดังนั้นเมื่อกล่าวถึงกระบวนการยุติธรรมทาง

อาญาโดยทั่วไปแล้ว กระบวนการดังกล่าวจะยึดติดอยู่กับหลักการที่สำคัญ 2 ประการคือหลักการควบคุมการกระทำความผิด (Crime Control) และหลักนิติธรรม (Due Process) ซึ่งหลักการดังกล่าวทั้ง 2 จะต้องมีความสมดุลซึ่งกันและกัน แต่อย่างไรก็ตามหลักการดังกล่าวนี้ก็จะมุ่งไปที่การนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษเป็นสำคัญ อันเป็นรูปแบบ หรือวิธีการที่ไม่เหมาะสมต่อผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กหรือเยาวชน ทั้งนี้เพราะด้วยข้อจำกัดด้านความสามารถ สติปัญญา หรือความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เป็นต้น ซึ่งก็เป็นสิ่งที่บัญญัติไว้อย่างชัดเจนในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยมาตรา 40 อนุมาตรา 6 ถึงสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองอย่างเหมาะสมในการดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อเด็กและเยาวชนทำให้ต้องมีกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่เหมาะสม โดยมีวัตถุประสงค์ที่เพื่อต้องการค้นหาความจริงจากพยานหลักฐานว่าเด็ก หรือเยาวชนกระทำความผิดจริงหรือไม่ กระทำความผิดเพราะอะไร และควรลงโทษเด็กเช่นไรจึงจะเหมาะสม โดยไม่มุ่งที่จะลงโทษเด็ก หรือเยาวชนอย่างเด็ดขาด เพราะถ้าหากพิจารณาถึงพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนตามแนวคิดในทฤษฎี จะพบว่า เด็กและเยาวชนที่ถูกจับกุมตัวเพื่อดำเนินคดี และถูกควบคุมตัวไว้รวมกันเด็กและเยาวชนเหล่านี้จะต้องอาศัยอยู่รวมกันคราวละมากๆ และอยู่รวมกันเป็นเวลานานจึงทำให้น่าวิตกกังวลว่า ลักษณะดังกล่าวอาจทำให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้ได้มีโอกาสเรียนรู้และเลียนแบบพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนจากกันและกันได้ตลอดเวลา ดังนั้น การควบคุมตัวเด็กและเยาวชนจึงอาจกลายเป็นหนทางที่นำไปสู่การประกอบอาชญากรรมที่เพิ่มขึ้น ทั้งด้านของปริมาณในการกระทำความผิดและด้านความรุนแรงของอาชญากรรมก็เป็นได้ กระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนมีหลักการที่

สำคัญ ดังต่อไปนี้

- 1) เพื่อให้ความคุ้มครองเด็กและเยาวชน แก่ไขพินิจจิตใจโดยเลี่ยงการลงโทษ
- 2) เพื่อให้ความยุติธรรมแก่เด็กและเยาวชน โดยพิจารณาถึงสาเหตุของการกระทำความผิด สิ่งแวดล้อม และการช่วยเหลือที่เหมาะสม
- 3) เพื่อเป็นการนำหลักวิชาทางด้านพฤติกรรมศาสตร์ เป็นต้นว่า สังคมวิทยา ชีววิทยา การสังคมสงเคราะห์ การแพทย์ เข้ามาช่วยเหลือ
- 4) เพื่อเป็นการเปลี่ยนแนวนโยบายทางอาญา ในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดจากการลงโทษเป็นการแก้ไข

จนอาจกล่าวได้ว่าการดำเนินคดีอาญาต่อเด็กนั้นจะมุ่งไปที่การค้นหาสาเหตุแห่งการกระทำความผิด สภาพแวดล้อม และปัจจัยต่างๆ ที่เป็นมูลเหตุให้เกิดกระทำความผิดเป็นสำคัญ ทั้งนี้เพื่อให้ศาล สถานพินิจ นักสังคมสงเคราะห์ แพทย์ จิตแพทย์ พ่อแม่ ครู ฯลฯ ได้ทราบถึงต้นตอของปัญหาอย่างแท้จริงเพื่อจะได้นำมาตรการที่เหมาะสมให้การแก้ไขต่อไป หลักการดังกล่าวนี้ถือได้ว่าเป็นหลักสากลที่ทุกประเทศควรที่จะปฏิบัติตาม ดังจะเห็นได้จากอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on The Right of The Child) รวมทั้งกฎแห่งกรุงปักกิ่ง (The Beijing rule) เป็นต้น

ดังนั้นแล้วจากผลการศึกษาของผู้วิจัยโดยอาศัยทฤษฎีอาชญาวิทยา ทำให้สามารถสรุปได้ว่ารูปแบบ หรือปัจจัยในการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ในความผิดฐานลักทรัพย์ รถจักรยานยนต์นั้นก็จะเป็นไปเพราะความอยากได้ในทรัพย์สิน ความคึกคะนอง อยากรู้ อยากลอง ในภาวะของวัยรุ่น โดยมีเพื่อนชักจูงหรือเป็นผู้สนับสนุนให้กระทำความผิดเป็นสำคัญ อันเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงความตรงกันข้ามกัน

กับความชั่วร้ายในการกระทำความผิด ซึ่งเป็น
สิ่งที่ปรากฏส่วนมากในการกระทำความผิดของ
ผู้ใหญ่ การศึกษาเชิงทฤษฎีในทางอาชญาวิทยา

เพื่อแสดงให้เห็นถึงปัจจัย และมูลเหตุที่แท้จริง
ของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนนี้
สามารถที่จะนำมาปรับใช้ต่อรูปแบบการลงโทษ
ที่เหมาะสมต่อเด็กและเยาวชนได้เป็นอย่างดี

เอกสารอ้างอิง (References)

- กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. สถิติเด็กและเยาวชนกระทำผิด. (Online). สืบค้นจาก : www.djop.moj.go.th/ [8 มกราคม 53].
- จุฬารัตน์ เขื่อนอำนวย. (2551). สังคมวิทยาอาชญากรรม. กรุงเทพฯ : วิพริทัศน์.
- พรชัย ดันดีเลกชน. (2543). ทฤษฎีและงานวิจัยทางอาชญาวิทยา. กรุงเทพฯ : บุคเนิต.
- พินะ อมราพิทักษ์. (2550). รูปแบบและปัจจัยเชิงพื้นที่ที่มีผลต่อการก่ออาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประธาน วัฒนพาณิชย์. (2546). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอาชญาวิทยา. กรุงเทพฯ : ไพรพริ้นติ้ง.
- มาตลาภณ์ ออรุ่งโรจน์. (2551). กฎหมายเบื้องต้นเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางอาญาของเด็กและเยาวชน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศิรินดา.
- สุดสงวน สุธีสร. (2547). อาชญาวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย อัสสัมชัญ.
- สุรสิทธิ์ ธีรธรรมา. (2551). เครื่องมือการวิจัยอาชญากรรม : ศึกษาจากประสบการณ์ผู้ต้องขังคดีอาชญากรรมในเรือนจำ. กรุงเทพฯ : มทส. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- Adams, Mike S. (1996). Labeling and Differential Association: Toward a General Social Learning Theory of Crime and Deviance. American Journal of Criminal. Vol. 20, No. 2.
- Akers, R. L. (1998). Social learning and social structure: A general theory of crime and deviance. Boston: Northeastern University Press.
- Bandura, A. (1977). Social Learning Theory. New York : General Learning Press.
- Fafchamps, Marcel and Minten, Bart. (2006). Crime, Transitory Poverty, and Isolation: Evidence from Madagascar. Economic Development and Cultural Change, 54 : 579-603.
- Kissner, Jason and Pyrooz, David C. (2009). Self-control, differential association, and gang membership : A theoretical and empirical extension of the literature. Journal of Criminal Justice 37, 478-487.
- Moyer, Imogene L. (2001). Criminological Theories: Traditional and Nontraditional Voices and Themes. Sage Publication, Inc.
- O'Neill, Lauren. (2006). Gang from Different Crimes Different Criminal: Understanding, Treating and Preventing Criminal Behavior. NCJ-217024, USA : Anderson Publishing Co.
- Siegel, Larry J. and Senna, Joseph J. (1985). Juvenile Delinquency: Theory, Practice and Law. Second Edition. USA : West Publication Co.

